

in 't kraaiennest.

een beetje bang van... en zie je, ze mochten volstrekt niet in de goot komen.

„O, zeg... kijk, kijk, dáár is-t-ie vast binnen gesprongen; vast!”

Een eindje verder in de lange goot kwam weer een zoldervenster uit. 't Was van een pakhuis, en 't had geen ruiten, maar twee houten luiken met open hartjes er in... En 't eene luik stond los.

„Ja, maar als er iemand op dien zolder is”... fluisterde Dik bang. En Wim weifelde ook even.

„Kom maar... heel voorzichtig!... Op je teenen, hoor!”

En verder slopen ze weer.

„Knoerp!” zei het zink onder hun voeten... „Knoerp!”

Ze kwamen bij het open luik, loerden naar binnen den duisteren zolder op.

„Zie je 'em?”

„Nee... ja, dáár!... Kijk, daar is iets wits, dat is misschien de doos... Ga je mee kijken?”

„Jô!... Durf jij?”

„Kom maar!... Héél stilletjes, héél eventjes maar.”

Wim klom het eerst naar binnen. Dik, angstig, klom hem na. En 't open luik knarste zacht in zijn scharnieren... Ze slopen den bijna geheel donkeren zolder op, voetje voor voetje. Overal stonden kisten en tonnen en manden. En in eens, achter een grooten stapel zakken, zagen ze een schemerlichte trapopening... Ze wefelden weer, hielden elkander vast, maar dat witte, zie je, dat witte was nog verder, ginder in den hoek.

„Beppie! Beppie!” wilden ze wel roepen, heel zacht; maar ze durfden niet. Die trapopening!...

Wim trok Dik mee aan zijn hansop. En dichter, dichter naderden ze het witte al. Wim ging op zijn hurken zitten, Dik loerde over hem heen... „Beppie! Beppie!” fluisterde hij bijna onhoorbaar.

Opeens...

Krak! krak! ging het beneden op de trap. Er bonkte wat tegen het houten zijschot. Er kwam iemand met langzame, zware schreden naar boven.

Ol!... de jongens doken ineen van heftigen schrik. Hun beenen rilden. Dik wou wegvlie-

gen; maar Wim rukte hem terug... „Stil!... Hier!”... Achter een groote kist kropen ze weg, konden nog net zien 't schemeren van de trapopening.

Krak! krak!... En kwam een donker ding boven die opening uit: een zak, en onder dien zak was een hoofd, en armen... Een pakhuis-knecht kwam met een zwaren baal op den schouder den zolder op, smet den last in een hoek, en wilde naar beneden gaan, had zijn eenen voet alweer op de bovenste treë...

Hij bromde in zichzelf, trok zijn voet terug en scharrelde over den schemerdonkeren zolder heen — naar... o, gelukkig niet naar de jongens, maar naar het open zoldervenster. Daar rommelde hij wat met een ijzeren bout, trok met harden ruk het vensterluik dicht, bonkte er nog eens met zijn vuist tegen, mopperde weer en kwam terug naar de trapopening.

De jongens zagen niets, hoorden alles. Als muizen, die de kat hooren voorbisluipe, zóó stil zaten ze.

Krak! krak!... De man verdween; beneden aan de trap sloeg een deur dicht. Dan was alles weer doodstil. En toen de jongens zich eindelijk weer durfden bewegen en voorzichtig uit hun schuilhoek te voorschijn kwamen, zagen ze eerst hoe donker het op den zolder geworden was nu het venster geen licht meer doorliet. (Wordt vervolgd).

Wie teekent mij uit?

ONZE ZWARTE VRIEND.

Daar is de smid! de kachel
 Wordt ons weer thuisgebracht;
 Wees welkom, zwarte nikker,
 Je wordt met vreugd verwacht.

't Begint al koud te worden
 En Grootmama is oud,
 Verlangt al naar een vuurtje
 Zoo 's morgens, van wat hout.

En wij ook zitten gaarne
 Straks in een halven kring
 Geschaard om onze kachel,
 Knus, in de schemering.

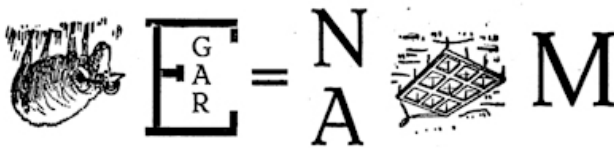
't Is 't uurtje van vertellen —
 Die tijd komt nu weer aan;
 — Zoo zien we dus ons zwartje
 Met blijdschap bij ons staan.

H e r m a n n a .

RAADSELS.

Raadsels voor Ouderen.

1. Rebus.

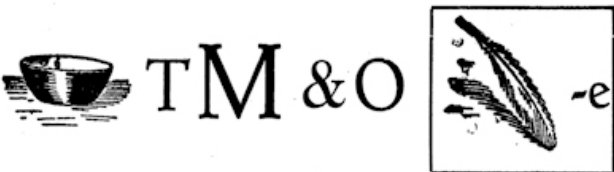
2. Weer een spreekwoord, waartusschen de medeklinkers weggevallen zijn. Maak het weer eens volledig. Tusschen de woorden staat weer een koppelteken.

ee. - ...i. - o. - ...a.. - ee. - .a.e. - i. - .ee.

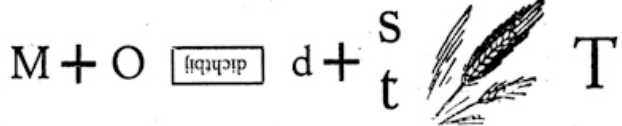
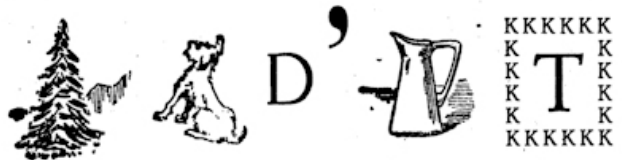
3. Hier volgen de lettergrepen van een ander spreekwoord. Maar — weer door elkaar. Zet ze even in volgorde.

dag - is - in - de - draad - hemds - jaar - Ie -
 een - een - het - ren - je - mouw.

4. Rebus.

RAADSELS (vervolg).

5. Bijbelsch raadsel.

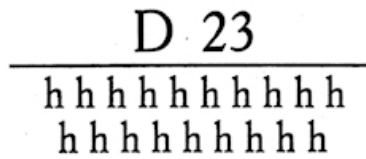
Ik ben een kostelijke vrucht.
 Gij vindt mij slechts in warme oorden,
 Maar — sluit ge een letter bij mij in,
 Dan komt een man, wiens daad en woorden
 Getuigen van een boozen zin.
 Zijn straf, hoe vreeselijk, kwam snel.
 Zoek in de Schrift; ge vindt hem wel.

6. Verborgen plaatsnamen.

De wolven verslonden het kind.
 In Amsterdam, Adri, doet men veel aan diamantslijpen.
 Aan een hengel doet men aas, Ant; anders bijten de visschen niet.
 Hoor niet naar dien jongen; hij brengt je heelemaal van de wijs.
 Wat maakten die kinderen een reis en ach! wat leden ze een koude.

Raadsels voor Jongeren.

1. Rebus.

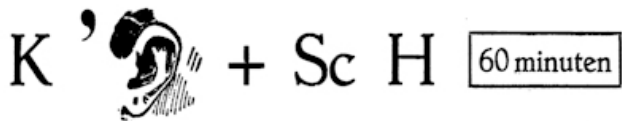
2. Welken eenlettergrepigen vischnaam leest ge hieruit?

K E N O S

3.

Hoe het met mij afloopen mag!
 Dunner wordt ik elken dag!
 Als 't zoo doorgaat, keer op keer,
 Leef ik 't volgend jaar niet meer.
 O foei, die menschen! O, wat raar,
 Ze scheuren me zoo maar van elkaar.
 Besparen zij me dat verdriet,
 Dan zeg ik hun de waarheid niet.
 Dus is 't maar beter, dat ik verdwijn,
 Dan leef ik tot iets nuts en niet voor den schijn.

4. Rebus.

5.

Elk huis, voorzien zooals 't behoort,
 Heeft potten en pannen van elke soort,
 De meeste potten, dat staat vast,
 Die vindt men in de keukenkast.
 Maar, kun j'ook raden, waar, mijn vrienden,
 De meeste pannen zijn te vinden?

6.

Met K ben 'k om te lichten;
 Met B vindt ge m'in den vloed.
 Met V sta ik in den koestel,
 Met L trekt ge mij aan den voet.

EEN MIDDAGJE OP DEN ZOLDER door Hermina. (I).

Ik zal je eens wat vertellen van twee kleine kleuters, een jongetje en een meisje.

Wim was de naam van het jongetje en Corrie heette het meisje.

Op het plaatje kun je ze zien.

Maar ik zal je toch eerst eens wat meer van die twee kindertjes vertellen, dan weet je precies hoe ze waren.

Wim en Corrie waren broertje en zusje.

Wim was vijf jaar oud en tien turven hoog.

Corrie was drie jaar oud en zeven turven hoog.

Zelf hadden ze dat gemeten, toen de steenkoolman turf had gebracht en bezig was om die op te stapelen.

Wim had een blonden krullebol en blauwe oogen. Behalve van Vader en Moeder, hield hij 't meest van Corrie en van Cas, den hond.

Corrie was twee jaar jonger dan haar broertje, maar een echte dikzak, die met haar donkere oogjes je zoo echt goedig kon aankijken. Ze wist niet van wie ze 't meest hield, van Vader, van Moeder of van Wim, die altijd zulke leuke spelletjes wist te bedenken. Van Cas hield ze ook, maar toch nog meer van haar pop.

Wim kreeg voor zijn verjaardag van Vader een mooie bouwdoos. Nu was ons tweetal bezig huizen te bouwen en weer af te breken.

Telkens moest er weer een ander huis komen. Nu was 't eens een deftig woonhuis voor Vader en Moeder en dan weer een aardig huisje voor Corrie en haar pop.

Nu eens een hokje voor Cas om in te wonen

en dan weer een groot gebouw met een toren er naast.

Dat was dan de kerk. Wim en Corrie gingen dan, als die kerk klaar was, met pop in het midden, voetje voor voetje erheen. Ze liepen dan op de teenen en zeiden geen woord. Vader had immers verleden Zondag tegen Wim gezegd, die voor 't eerst was meege-weest, dat je in de kerk altijd stil en eerbiedig moet zijn.

* * *

't Was in den schoonmaaktijd. Vroeg in 't voorjaar. 't Zonnetje kon al zoo heerlijk warm in huis schijnen, maar buiten was 't nog frisch, zei Vader.

De huiskamer moest 's middags behangen worden en de stoelen en tafels moesten zoo lang naar een andere kamer verhuizen.

Om buiten te spelen was het te koud en Moe had het veel te druk om op haar kindertjes te letten.

„Wim en Cor, jullie mag vanmiddag samen op zolder spelen, hoe vind je dat?”

„Da's leuk, — ja Moe! Mag Cas dan ook mee?” riep Wim.

„Ja, dat mag,” zei Moe, „als je maar niet te wild ben en goed op zusje past.”

„Moe, ikke ook mee!” kraaide kleine zus. „Ja hoor, zus mag ook mee. Pakken jullie je speelgoed maar bij elkaar, dan zal ik je even boven brengen.”

In een wip waren ze klaar.

O, wat een pret!

Daar gingen ze al. Eerst ging Wim met zus aan de hand de trap op, daarachter Moe met het speelgoed, de bouwdoos, de pop en nog een doos vol.

Cas vindt het ook leuk. Die begrijpt het al.

Als ons drietal boven is, vliegt Cas in een vaart de trap op, hen achterna. Blaffend van pret loopt de hond over den zolder.

„Stil Cas!” zegt Moe, niet zoo'n leven maken — zoete hond zijn hoor!”

Cas is gehoorzaam. Bij het zolderraam staat een oude stoel. Cas springt er op en zit deftig rond te kijken alsof hij zeggen wil: „Wat zullen we nu gaan spelen?”

„Zie zoo,” zegt Moe, terwijl zij alles op den

Een middagje op den zolder.

vloer zet, „nu gaan jullie maar lekkertjes spelen, straks kom ik eens kijken. Dag schatjes!”

Elk krijgt een zoen en een dik stuk koek.

„Dank u wel, Moe,” zegt Wim. Zus zit met haar koek in de eene en de pop in de andere hand te kraaien van pret.

„Dag jongens, tot straks! Dag Cas!”

„Dag! dag!” — „Dag Moe!” roepen de kinderen.

„Waf waf!” zegt Cas, dat beteekent zeker ook: „dag Moe!”

Wel leuk, maar nu Moe weg is, voelt Wim zich toch wel wat vreemd. Zoo bang blij.

„Zus, willen we eerst nog eens een huis gaan bouwen?”

Zij knikt van ja. — „Voor pop,” zegt ze.

„Ja, goed, een huisje voor pop!”

Wim bouwt! Zus kijkt toe en eet koek. Cas zit stil naar dat spelletje te kijken.

Wat een handige timmerman is die Wim.

Een paar minuten en . . . klaar is 't huis. „Zie zus, pop kan er al in wonen,” zegt de timmerman.

„Hier is de deur.” Zus neemt haar pop, maar kijkt naar geen deur en zet pop . . . boven op het dak van het pas gebouwde huis! O wee, daar kan dat dak niet tegen, het huis stort in en pop ligt tusschen de puinhoopen op den grond.

„Och,” zegt de oolijke Wim, „nu heeft pop zich zeer gedaan. Hier zus, neem ze maar gauw in je arm.”

„Och, zeer daan,” babbelt Cor na. Ze neemt pop in haar armen, geeft haar een zoen, dekt ze toe met haar schortje en wiegt pop heen en weer. Cas was intusschen ingedommeld. Door het invallen van het huis is hij opgeschrikt, springt van den stoel en loopt eens over den zolder te snuffelen.

„Ja, kom maar zus, wij gaan ook samen wandelen, dan is pop gauw weer beter.” Zus krabbelt overeind en gaat met haar broer mee.

Wat is de zolder groot!

„Een tippehot!” roept Cor, terwijl ze met haar kleine handje wijst naar een hokje met tralies.

„Neen, dat is geen kippenhok, dat is een muizenval.”

Wim lacht om die leuke zus.

Samen wandelen ze verder.

„Nog een tippehot,” zegt de kleine dikkerd en wijst nu naar een grooter traliehuis.

„Neen zus, dat is ook geen kippenhok, dat is een vogelkooi, daar heeft een papegaai ingezeten.”

„Gaai inzeten?” vraagt zus.

„Wacht,” zegt Wim, „zus, ik weet wat. We gaan een tram maken.”

De vogelkooi wordt meegenomen. Ha, daar is ook een stuk touw, dat komt goed te pas.

„Nu mag pop rijden. Geef maar eens hier.”

't Deurtje van de kooi gaat open en popje lief wordt er in gezet en gluurt nu door de tralies. Het touw wordt aan de kooi gebonden. Wim is het paard. „Huup!” roept zus en daar gaat de tram.

Pop rijdt zoo eenige malen den zolder rond. Zus heeft de grootste pret en stapt met haar dikke beentjes lustig achter de tram aan.

Wim is niet tevreden — die tram gaat zoo stroef. 't Gaat lang niet hard genoeg en de juffrouw die er in zit is al wel driemaal omgevallen.

Hij kijkt nog eens den zolder over.

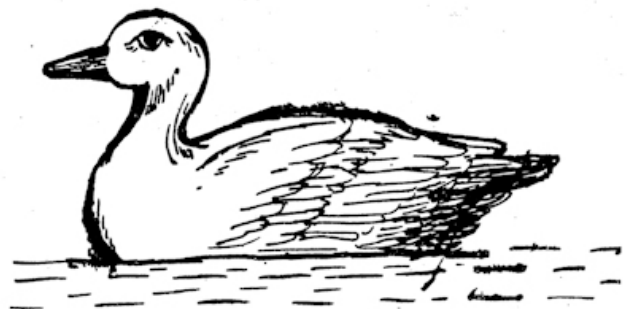
Ha! daar ziet hij wat beters.

Een onderstel van een kinderwagen, de vier wielen nog stevig aan elkaar vast.

Wim legt heel deftig zijn wijsvinger tegen 't voorhoofd en gluurt intusschen rond alsof hij nog wat zocht.

Ja, mooi! Hij ziet een groote, oude hoede-doos, zonder deksel.

De doos wordt gezet tusschen de vier wielen met zachte banden. Cas zal het paard zijn. „Als je goed trekt krijg je straks ook een stuk koek.”

Een teekening van onzen Kleinen Hans. Wie doet het hem na?

WAT KINDEREN KUNNEN.

Ik ben eens ergens op visite geweest, waar drie kinderen waren. Terwijl ik met de moeder aan 't praten was, bleven de kinderen aan tafel zitten, soms liep er één even rond, maar geen voerde er iets uit. Ik vond dat erg vreemd, en dacht: zouden die kinderen zich zoo nu niet erg vervelen?

Een weekje later sprak ik juist iemand, die ook bij dezelfde menschen op visite was geweest, en die zei me, „wat zitten die kinderen daar maar stijf, met de handen leeg, zouden ze zoo lui zijn?”

„Misschien weten ze wel nooit iets te verzinnen, om te gaan doen,” zei ik.

„Ja dat kan ook,” zei de ander toen, „maar dan vind ik het toch een vervelend stelletje kinderen, waar niets bij zit. Ik mag kinderen altijd graag bezig zien, stilzitten is iets voor zieken en voor oude menschen.”

Ik zei toen maar niet veel meer, maar ik moest opeens denken aan al de kinderen van „Vrij en Blij”, die zoo graag ons mooie blad lezen. Die zullen zeker wel geen van alien hooren bij de „vervelende kinderen waar niets bij zit”. Nee ik denk wel, dat jullie graag altijd en altijd weer wat nieuws zullen hooren, waar mee je bezig kunt zijn.

Daarom zullen we daarvoor in elk nummer van „Vrij en Blij” wat geven. Soms een plaatje om na te teekenen (niet moeilijk hoor!) Soms een aardig dingetje om te maken, of een raadseltje, een kunstje, ook wel spelletjes om te spelen als er méér kinderen bij elkaar zijn. Je zoekt dan „Vrij en Blij” maar elken keer goed door of je van mij wat vindt hoor, en als je iets niet begrijpt, schrijf je maar een brief aan Meneer Bosch in Baarn, dan zet je er maar boven „Voor tante Mien”, dan komt het vanzelf bij mij. Als ik merk dat jullie erg je best doen (je mag me wel eens een mooie teekening sturen hoor) dan zullen er wel eens prijsjes komen ook, denk ik. Probeer om te beginnen maar eens wat je terecht brengen kunt van de teekeningen, die onderaan bladzijde 5 en 8 staan. In de volgende aflevering beginnen we eerst goed. Nu geef ik zoo maar een praatje vooraf.

Vóór ik het vergeet — lees het volgende eens even en doe, wat ik je daarin vraag.

EIKELS ZOEKEN.

Wie zoo gelukkig is in een boschrijke streek te wonen, moet in dezen tijd maar eens goed eikels zoeken, erg véél behoeft niet, maar wel mooie glanzende, en ongelijk van grootte. Ook kastanjes, die kun je wel haast allemaal vinden, bewaar je. De volgende maal maken we er dan aardige dingen van.

ONZE WEDSTRIJD.

Nu zal 't er spannen, jongens en meisjes! Maar we hebben de lange avonden al weer en 's middags, als je uit school komt, is het weer vaak zóó, dat je toch niet buiten kunt wezen.

Dan heb je dus tijd, om eens vlijtig te werken. Geen schoolwerk hoor; dat moet natuurlijk óók wel af, maar daar gaat het nu niet over.

't Geldt nu de wedstrijd.

Je kunt allemaal teekenen, de een mooi en de ander minder mooi. Nu niet zeggen: „Och, ik breng er toch niets van terecht.”

We vragen mooie teekeningen, maar ook leuke teekeningen, gekleurde en ongekleurde teekeningen, kleine en groote. Ieder mag zelf weten, wát hij teekenen wil. Als ieder maar zijn best doet.

Niemand van jullie is te oud en niemand te jong. Bij de beoordeeling van de teekeningen wordt met den leeftijd rekening gehouden. Je moet dus, als je je teekening ('t mogen ook wel twee of drie teekeningen zijn) aan ons opzendt, je leeftijd er bij opgeven, en natuurlijk je naam en woonplaats ook. De uitgever van „Vrij en Blij” stelt honderden boeken als prijzen beschikbaar.

Goed begrepen?

Zendt je teekening aan de Redactie „Vrij en Blij” te Baarn. Bij je teekening sluit je een papiertje in, waarop je je naam schrijft, je adres en je ouderdom.

We zullen je, om met goed werk voor den dag te kunnen komen, wel even tijd geven. Als je je werk maar aan de Redactie van „Vrij en Blij” te Baarn zendt vóór 7 November van dit jaar, dan is het wel in orde. De teekening, die de Redactie het mooist vindt, zullen we in „Vrij en Blij” laten afdrucken.

Is dat niet prachtig?

Allen dus nu aan 't werk.

Hoe Happerdepap een bootreis maakt, een nat pak krijgt, een vliegtuig te hulp komt en zuurtjes eet.

Happerdepap leunde gemakkelijk met zijn rug tegen de schutting bij zijn huisje en lachte.

Happerdepap lachte veel en graag. Alleen wanneer er heelemaal geen eten meer in huis was, of wanneer zijn vrouw al te erg bromde, lachte hij niet, maar overigens vond hij de wereld mooi en best en waarom zou hij dan treuren?

Hij had nu tenminste reden, om te lachen, want hij zou met den besten wil niet weten, waar hij werk vandaan moest halen en dat was véél waard.

Ook al was er werk in de kuiperij, wat niet zoo héél vaak gebeurde, dan zag hij er nog geen been in, om vrij af te nemen, maar dan kon hij altijd nog verwachten, dat er iemand tegen hem zei: „Ga toch aan 't werk, luiaard.” En daar kon hij eigenlijk niets tegen zeggen.

Niet, dat Happerdepap lui was, o neen. Alleen maar, als 't zijn eigen, dagelijksch werk betrof, kon hij niet goed aan den gang komen. Maar als hij op zijn vele omzwervingen zoo eens iets tegen kwam, een schaap bijvoorbeeld, dat uit 't water gehaald moest worden, of een wagen, die midden op den weg stond

met een gebroken wiel, dan was hij er bij. Dan l e e f d e hij. Dan werkte hij voor twee.

Maar dan was er ook een avontuurtje. En

op een avontuurtje was Happerdepap eenvoudig dól, zóó dol zelfs, dat hij er een opzocht, als er eens in een paar dagen niets bijzonders gebeurd was.

Nu leunde hij tegen de schutting en lachte. In de eerste plaats lachte hij, omdat hij een zakje met zuurtjes bij zich had. Happerdepap was dol op zuurtjes. En dan had hij zoo'n mooi plan, een plan, waarop zijn vrouw zelfs niets te zeggen zou hebben.

Ze had al een paar keer gezegd, dat ze zoo goed een beetje schuurzand zou kunnen gebruiken, en dat zou h i j nu voor haar halen. Was dat niet prachtig?

Hij ging dan met de boot en zijn zoontje Bugel, een jongen van elf jaar, nam hij mee. Bugel moest eigenlijk wel naar school, maar Happerdepap had hem dien morgen noodig gehad, om de spaanders in de werkplaats op te veegen en nu gaf het dus niet, dat de jongen vanmiddag ook maar uit school bleef. Dat beetje, dat hij op één middag leerde, deed er ook al niet toe.

't Zou prachtig gaan. Eerst met de boot in de vaart. En dan wist hij een fijn plaatsje, waar zand in overvloed te krijgen was, misschien nu niet precies schuurzand, maar toch in elk geval z a n d en als je er wat steengruis doordeed, zou het uitstekend zijn.

„Bugel! Bu...gel!”

„Ja, vader.”

Daar kwam de dikke Bugel aan. De schooljongens vonden, dat er aan Bugel maar twee dingen mankeerden. Hij was te dik, en hij had zoo'n rare naam.

Aan die dikte kon echter niemand iets verhelpen, zei Happerdepap, die was zoo maar vanzelf gekomen. En wat den naam betrof, er waren zooveel jongens, die Hans of Klaas of Joop werden genoemd, maar er was maar één Bugel, zooals er maar één Happerdepap was. Toen Happerdepap een zoontje had gekregen, was zijn eerste gedachte geweest, dat het kind een bijzonderen naam zou hebben. Hij had zijn hersens suf gedacht, maar toen hij naar 't gemeentehuis liep, om daar te vertellen, dat er zoo'n kleine bengel was gekomen, had hij nóg niets geweten. In de vestibule van 't gemeentehuis was hem ineens den naam „Bugel” ingevallen en toen was 't Bugel geworden en

Wonderbare avonturen van Happerdepap.

Bugel zou het blijven. De ambtenaar had hard gelachen en de twee burens van Happerdepap, die meegekomen waren, hadden heel hard gelachen en Happerdepap zelf nog harder.

„Wat een mooie naam: Bugel...”

„Dáár kwam nu de jongen aan.

„Bugel, wij gaan vanmiddag zeilen.”

„Waarheen, vader?”

„Naar Afrika, Zuid-Amerika en Zwolle.”

„Goed vader. Wat moeten we daar?”

„We gaan op de jacht en we gaan kinderen rooven en we gaan schuurzand halen.”

‘t Ging best.

De boot was wel is waar geen boot, maar een soort van rechthoekige ondiepe bak, die al over zijn beste dagen heen was, maar dat was minder. Ook wilde het zeil niet al te goed, want als ‘t neer was wou het bijna niet op en, eenmaal op, kostte het de grootste moeite, om ‘t weer neer te krijgen.

Maar ‘t ging toch best.

Bij ‘t instappen gebeurde er bijna een ongeluk. Happerdepap had het touw, waaraan de boot aan een paaltje bevestigd was, losgemaakt en hield het met beide handen vast. Maar toen Bugel in het vaartuig wou stappen en even wankelde, liet Happerdepap, om zijn zoon te hulp te komen, plotseling het touw los, met het gevolg, dat het bootje een zeer onverwachte beweging maakte en Bugel, zoo lang als hij was, op den bodem viel.

Gelukkig liep het ongeval nog al goed af, Bugel had alleen de neus bezeerd, maar dat vond Happerdepap zoo erg niet, want hij ver-

klaarde, dat van alle lichaamsdeelen de neuzen het gauwst weer aangroeien.

Toen lachte hij en Bugel lachte ook.

‘t Ging wát best, toen het zeil maar eenmaal op was. Ze hadden den wind vlak voor ‘t lapje en ‘t bootje dreef zóó prachtig, dat ‘t een lust was om te zien. Happerdepap had Bugel aan ‘t roer gezet en zelf hield hij zich met het zeil bezig. Hij was nu in zijn element.

Hij een kuiper? ‘t Mocht wat. Hij was een ontdekkingsreiziger en hij bevond zich nu met zijn bediende op de groote rivier. Aan beide zijden was het dichte, ondoordringbare woud. En straks zouden, gewapend met boog en pijlen, de zwarten voor den dag komen. En dan werd het strijd.

„Vader.”

„Ja, Bugel!”

„Er komt water in de boot.”

Happerdepap keek eens even en toen haalde hij de schouders op. Wat gaf nu zoo'n beetje water? ‘t Was waar, zijn schoenen waren niet al te dicht en nu hij zich eens goed bedacht, voelde hij ook wel, dat zijn kousen vochtig waren.

„Dat is heel gezond,” verklaarde hij Bugel. „De rijke menschen, die ‘t doen kunnen, nemen iederen dag een voetbad. Daar, daar heb je ook een zuurtje.”

Happerdepap was dol op zuurtjes. „Een sigaar of tabak, ‘k wou nog liever,” zei hij, „geef mij een zuurtje en de zaak is gezond. De menschen weten niet, dat ze hun leven bekorten, als ze geen zuurtjes eten.” Daarom had hij dan ook, als zijn beurs ‘t maar even toeliet, een zakje met zuurtjes bij zich en hij leerde Bugel al vroeg, van deze versnaperingen een goed gebruik maken.

„O, vader.”

„Wat is er toch, Bugel?”

„Er komt al meer water in de boot.”

„Dat kan niet,” verklaarde Happerdepap beslist, „‘k heb de plankjes goed vastgespijkerd. Kijk maar.”

Hij bukte zich en probeerde, een van de plankjes los te trekken, wat hem oók zonder moeite gelukte.

„O, vader.”

Happerdepap zag het wel. Het water stroomde nu naar binnen.